

JOURNAL

Urantia-kirjan lukijoiden uutislehti ja lukemisto

Totuus Tom Burns , Yhdysv allat	1
IUA:n majakanvartijat Janet Quinn, Yhdysvallat	5
Yhtenäisyyden löytämisen ilo Gard Jameson, Yhdysvallat	5
Kirja laulaa William Whitehead, Yhdysvallat	9

IUA Journalin numeroerointi. Edellinen IUA Journalin numero oli merkitty numeroksi 4/2002. Sen olisi pitänyt olla 1/2003, sillä numeroa 4 vuodelta 2002 ei toimituksellisista syistä julkaistu. Käsillä oleva numero on tästä syystä 2/2004. Muutokset tulivat kääntäjän tietoon vasta, kun edellinen suomenkielinen numero oli jo postitettu.

Internetin Urantia-kirja-koulu (IUKK)

DOROTHY ELDER
UBIS:n johtaja, Yhdysvallat

Yhteyksien luomista ympäri maailman

Urantia-säätiön verkkosivuilla tarjolla oleva opiskelumahdollisuus, Internetin Urantia-kirja-koulu (IUKK, englanniksi UBIS) aloittaa viidennen opiskeluvuotensa 22. syyskuuta 2003. Lukuvuodelle 2003—2004 on suunniteltu jo kymmenen kurssia.

Viimeisten neljän vuoden aikana kuusitoista kokenutta lukijaa on toiminut 37 englanninkielisen kurssin opettajana tai vetäjänä, mutta kurssveja järjestetään myös suomeksi, espanjaksi ja ranskaksi. *Urantia-kirja* leviää tosiaan ympäri maailmaa. Viime lukukautena englanninkielisen kurssin kävi 47 opiskelijaa. Espanjasta, Kanadasta, Britannian, Iranista, Boliviasta, Meksikosta ja Yhdysvalloista kotoisin olevat oppilaat opiskelivat ja viihtyivät toistensa seurassa.

Opettajakoulutusta

UBIS:n henkilökunta on kehitellyt ”opettajan käsikirjan”, joka on elektronisessa muodossa myös uusien opettajien saatavilla. UBIS pitää opettajakoulutusta erittäin tärkeänä ja käyttää ohjenuoranaan *Urantia-kirjasta* omaksuttuja opettajakoulutusmenetelmiä.

Syyskuussa alkavaa lukuvuotta koskeva informaatio on luettavissa Urantia-säätiön verkkosivuilta (www.urantia.org). Lisätietoja antaa suomenkielisten kurssien vetäjä Martti Vanninen, martti.vanninen@kolumbus.fi

Kansainvälisen Urantia-yhdistyksen (IUA) edustajaneuvosto koostuu kaikkien kansallisten Urantia-yhdistysten puheenjohtajista ja varapuheenjohtajista. Suomesta edustajaneuvostoon kuuluvat näin ollen puheenjohtaja Tapio Talvitie ja varapuheenjohtaja Reijo Hamari.

Kansainvälisen Urantia-yhdistyksen palvelujohtokuntaan kuuluvat seuraavat jäsenet:

Gaétan Charland, presidentti, Kanada
Seppo Niskanen, varapresidentti, Suomi
Shirley Pelland, sihteeri, Yhdysvallat
Mark Kurtz, varainhoitaja, Yhdysvallat
Catherine Jones, jäsenkomitean puheenjohtaja, Yhdysvallat
Will Sherwood, tiedotuskomitean puheenjohtaja, Yhdysvallat
Jeffrey Wattles, koulutuskomitean puheenjohtaja, Yhdysvallat
Jerry Prentice, peruskirjakomitean puheenjohtaja, Yhdysvallat
Travis Binion, käännöskomitean puheenjohtaja, Yhdysvallat
Eddie King, konferenssikomitean puheenjohtaja, Yhdysvallat
Rick Warren, yhteyksienluontikomitean puheenjohtaja, Yhdysvallat

Kansainvälisen Urantia-yhdistyksen oikeudelliseen komissioon kuuluvat seuraavat jäsenet:

Nancy Shaffer, puheenjohtaja, Yhdysvallat
Eija Seppänen, Suomi
Trevor Swadling, Australia

IUA:n peruskirja ja säännöt ovat parhaillaan uudistettavana. Väliaikainen peruskirja astui voimaan 1.3.2003, ja sen mukaan IUA:n keskushallinto koostuu kolmesta elimestä: edustajaneuvostosta, kansainvälisestä palvelujohtokunnasta ja oikeudellisesta komissiosta.

Totuus

TOM BURNS
Yhdysvallat

Kello oli vähän yli kuusi; alkuhuhtikuun aamu oli juuri sarastanut tuossa osassa maailmaa (1987:1). Kuten tavallista, Juudean roomalais-prokuraattori oli ärtynyt juutalaisiin. Hän oli nukkunut huonosti, sillä myöhään illalla häneltä oli pyydetty roomalaisia vartijoita pidättämään muuan juutalainen häirikkö. Häntä ei haluttanut suostua pyyntöön, mutta rauhan säilymisen nimissä hän suostui kuitenkin. Rauhan säilyttämisestä oli tullut hänen virkakautensa pää-tavoite hänen toimessaan tämän hankalan ja riitaisan kansan roomalaiskuvernöörinä. Hän lienee ajatellut, että kyseisen miehen öinen pidättäminen saattaisi antaa kiihkon valtaan joutuneelle sanhedrinille tilaisuuden rauhoittua, ja hän itse pääsisi taas pinteestä ilman tarvetta tehdä todellisia päätöksiä (1973:1).

Hänen viimeinenkin heiveröinen toiveensa, että sanhedritit eivät aamulla palaisikaan, ei toteutunut, joten hän oli jalkeilla selvittääkseen ongelmaa, joka ei ottanut kadotakseen. Hän kukaties ajatteli: ”Jospa tämä olisi sattunut vähän myöhemmin, niin en edes olisi täällä.” Hän oli tullut Jerusalemiin vain juutalaisten pääsiäisen ajaksi, minkä jälkeen hän palaisi Kesareaan, Juudean roomalaiseen pääkaupunkiin (1983:9). Hän olisi mieluummin ollut kokonaan tulematta, mutta hän tiesi vallan hyvin, että suurten väkijoukkojen kokoontuminen tähän pyhistä kaupungeista pyhim-pään tänä vuoden pyhimpanä aikana voisi johtaa tun-teenpurkauksiin, hallitsemattomiin tilanteisiin ja jopa poliittiseen kuohuntaan, mistä oli tullut hänen suurin pelonaiheensa (1973:1).

Hän oli oppinut läksynsä yrittäessään hallita tätä raakaa ja inhottavaa maata, sillä juutalaiskiihkoilijat olivat useammin kuin kerran antaneet hänen hallin-nolleen tyrnäysiskun. He olivat varsin pian todenneet hänet moraaliseksi pelkuriksi ja tiesivät, miten hänet pidetään säikkynä (1988:1). Taas kerran hän totesi olevansa sellaisen konfliktin keskellä, johon hänen ymmärryksensä ei riittänyt ja joka ei häntä vähääkään kiinnostanut.

Tämä pidätetty järkytti häntä, ja myöhemmin päi-vällä tuo tunne vain vahvistui hänen saatuaan viestin vaimoltaan Claudialta, joka kehotti häntä olemaan tapattamatta tätä juutalaista (1994:2).

Nyt yksin hänen edessään kuitenkin oli tämä pro-feetta Jeshua vain yhden seuraajansa kanssa. Hän ky-seli mieheltä tämän uskomuksista, erityisesti niistä, joihin sanhedrinin esittämät syytökset pohjautuivat (1991:1). Tämä kuulustelu kuvaillaan meille seuraavas-ti:

Sitten Pilatus käännähti ympäri esittääkseen Jeesuk-selle lisää kysymyksiä sanoen: ”Entä sitten tämä kol-mas syytös sinua vastaan; oletko sinä juutalaisten ku-ningas?” Koska Pilatuksen äänessä oli mahdollisesti vilpittömän tiedonhalun sävy, Jeesus hymyili proku-

raattorille ja sanoi: ”Pilatus, kysytkö tätä omasta puo-lestasi vai poimitko sinä tämän kysymyksen noiden muiden eli syyttäjieni luettelosta?” [1991:2]

Silloin Jeesus sanoi Pilatukselle: ”Etkö tajua, ettei minun valtakuntani ole tästä maailmasta?” [1991:3]

”Olet siis sittenkin kuningas?”, Pilatus sanoi. Ja Jee-sus vastasi: ”Niin, sellainen kuningas minä olen, ja valtakuntani on taivaassa olevan Isän uskonpoikien perhekunta. Tätä tarkoitusta varten synnyin tähän maailmaan, nimittäin että osoittaisin Isäni kaikille ihmisille ja todistaisin siitä, että Jumala on totuus. Ja tänäkin hetkenä julistan sinulle, että jokainen, joka rakastaa totuutta, kuulee ääneni.” [1991:4]

Silloin Pilatus sanoi puoliksi piloillaan, puoliksi vaka-vissaan: ”Totuus, mikä on totuus — ken tietää?” [1991:5]

Mitä totuus tosiaankin on? Kun sitä tarkastellaan sellaisenaan, sillä on taipumus kadota aivan kuin him-meä tähti, jonka voi nähdä vain, kun ei katso suoraan sitä kohti.

Kun tutkii itseään totuuden käsitettä, joutuu välit-tömästi paradoksin valtaan. Olen hiljattain päätellyt, että todella hyvä keino testata sitä, onko jokin totta vai ei, on paradoksin löytyminen tai löytymättömyys sen keskeltä. Jos se löytyy — jos mysteeri löytyy — silloin voin olla luottavaisempi sen suhteen, että olen tekemisissä totuuden jonkin aspektin kanssa. Yrityk-set päästä suoraan tietoon totuudesta ovat tuomittuja epäonnistumaan, sillä totuus on absoluuttinen, mutta me olemme finiittisiä luotuja. Mutta yritykset eivät ole turhia, sillä me itse muutimme niiden myötä. Ponnis-tuksemme vievät meidät absoluuttin eteen, ja voimme muuttua ja muutimme yksinkertaisesti olemalla sen edessä. Emme voi välttää reagoimasta siihen, ja reak-tiomme muuttaa meitä.

Suuri este Totuuden ymmärtämisessä on kielem-me. 1900-luvun puolivälissä kaksi kielentutkijaa, Ed-ward Spir ja hänen oppilaansa Benjamin Whorf, jul-kaisivat teorian kielellisestä determinismistä, kielen määräävyydestä, esittäessään, että kieli toki toimii il-maisun välineenä, mutta sen lisäksi sen rakenne ja muoto voivat itse asiassa muovata ideoita. Meidän on välttämätöntä ilmaista itseämme kielen sääntöjen ja käsitteiden mukaisesti, ja tietyyssä määrin tämä muovaa ajatuksiamme sitä mukaa, kun ne puetaan sanallisiksi rakenteiksi.

Kun ensi kertaa ryhdyin ajattelemaan tätä esitel-mää, ajattelin alkajaisiksi esittää totuuden määritel-män. Ajattelin totta totisesti tietäväni, mitä tuollainen yksinkertainen sana tarkoittaa. ”Katsotaanpas nyt,

totuus siis on ...” Vaistomaisesti ajatukseni kulkivat sellaista rataa, että totuus on todenmukainen ja uskolinen todellisuuden kuvaus. Mutta kun puhutaan absoluuttisesta totuuskäsitteestä, puhutaan mittapuusta itsestään. Jokainen merkitys hukkuu kehäpäätelmään, että totuus on todenmukainen esitys totuudesta. Päänsärystä päästyäni oivalsin, että ainoa tiedettävissä oleva totuuden aspekti on siinä kokemuksellisessa totuuden ymmärryksessä, että se on mieluummin dynaaminen ja elävä prosessi kuin staattinen käsitys.

Englannissa, venäjässä, suomessa ja monessa muussa kielessä 'totuus' on substantiivi. Substantiivit kesyttävät villeinä juoksevat asiat ja saavat meidät tuntemaan, että ne ovat hallinnassamme. Vanhassa testamentissa ihmisille annetaan uusi nimi sen jälkeen, kun he alistuvat Jumalalle. Substantiivit ovat neulan lävistämiä perhosia. Mutta totuutta tarkasteltuamme meidän tulisi ehkä ajatella sitä enemmänkin verbinä kuin substantiivina. Johtuneeko se siitä, ettemme voi tarkastella sitä suoraan. Heisenbergin elektronin tavoin siitä tulee jotakin täysin muuta, kun yritämme pysäyttää sen sitä tutkiaksemme. Seuraavat lainaukset osoittavat, että se on tiedettävissä vain usko-toiminnan kautta.

Urantia-kirjassa lukee sivulla 1459:

Totuus ei ole sanoin määriteltävissä; se on määriteltävissä vain elämällä. Totuus on aina enemmän kuin tietoa. Tieto liittyy kohteisiin, joista tehdään havaintoja, mutta totuus nousee tällaisten puhtaasti aineellisten tasojen yläpuolelle siinä, että siihen kuuluu sellaisia mitattaviksi kelpaamattomia seikkoja kuin inhimillinen kokemus ja jopa hengellisiä ja eläviä realiteetteja. [1459:2]

Ilmoitettu totuus, omakohtaisesti löydetty totuus, on ihmisielen ylin ilo; se on aineellisen mielen ja ihmisen sisimmässä olevan hengen yhteinen aikaansaannos. [1459:4]

Mutta totuudesta ei voi koskaan tulla ihmisen omaisuutta, ellei hän harjoita uskoa ... Usko on henkistyneen luovan mielikuvituksen innoituksen lähde. [1459:5]

Usko toimii päästääkseen vapaaksi sen jumalallisen kipinän ihmisyyden yläpuolelle nousevat toiminnot, sen kuolemattoman alkusolun toiminnot, joka elää ihmisen mielessä ja on ikuisen eloonjäämisen potentiaali. [1459:6]

Vaikka totuus saattaakin olla älyllisesti määriteltävissä ja kurinalaisella ajattelulla tavoiteltavissa, ilman kokemusta emme kuitenkaan sitä täysin käsitä. Kokemuksen puuttuminen nimenomaan tekee Pilatuksen kysymyksestä niin tarkoituksettoman ja kyynisen. Hän madalsi totuuden neulan lävistämäksi elottomaksi perhoseksi. Paljonko perhosta vähemmän se onkaan. On mahdotonta liioitella sitä tärkeyttä, joka *Urantia-kirjas-*

sa annetaan kokemukselle. Itse asiassa mistään muusta ei puhuttane yhtä paljon. Kirjan sivuilla meille kerrotaan:

Etä jättiläismäisessä infiniittisessä menneisyydessä Jumala teki universumiin aukon, josta ajallisuus ja avaruus saivat tyyssijan. Mitä varten?

Etä miljoonat maailmat ovat olemassa miljoonia vuosia miljoonien kuolevaisten eläessä ja kuollessa niistä itse kunkin pinnalla. Mitä varten?

Etä vapaa tahto suodaan luoduille, joilla on tuskin kykyä moraaliseen päätöksentekoon. Heidän sallitaan tehdä kuvottavia tekoja toinen toisilleen ja jopa kappinoida omaa luojaansa vastaan. Mitä varten?

Jumala alentaa itsensä koskettakseen näitä luotuja ja fragmentoi itsensä elääkseen heidän sisimmässään ja heidän mielessään. Hän kokee heidän kanssaan heidän tuskansa, heidän epäonnistumisensa, heidän riemuvoittonsa ja heidän murskaavat tappionsa. Mitä varten?

Hän luo ylösnousemussuunnitelman, joka mahdollistaa alimmankin luodun löytää tiensä Paratiisiin. Mitä varten?

Kaikki on olemassa sitä varten, että saavutetaan sekä meidän kokemuksemme että Jumalan kokemus. Niin infiniittisiä ja ei-tiedettäviä kuin Absoluutit ovat, yhdessäkään niistä ei ole elämää ilman kokemusta. Vain kokemisen kautta ne ovat tiedettävissä ja vain kokemuksen kautta ne ovat julkituotavissa.

Kun Jumala osallistuu luotujensa kokemukseen, hän itse muuttuu, niin kuin hän on suunnitellutkin. Kun Jumala vuodattaa itsensä lähes äärettömään määrään nousevien luotujensa lähes äärettömään määrään nousevien kokemusten läpi, hänestä tulee Korkein Jumala, Ainoan kaikkien Jumalan evolutionaarinen ja kokemuksellinen aspekti. Hindujen pyhä kirja *Upanishadit* opettaa, että nykyinen universumiakausi päättyy, kun kaikki, mikä voi tapahtua, on tapahtunut. "Kaikki" tarkoittaa ehkä kaikkia mahdollisia kuolevaisten kokemuksia. Tämä häkellyttävä suunnitelma, johon ajallisuuden ja avaruuden kokemukselliset universumit kuuluvat, on Jumalan tapa kasvaa. Jos hetkeksi unohdamme ne teologiset paradoksit, jotka seuraavat ajatusta Jumalan kasvamisesta, näyttäisi siltä, ettei Jumala muuta voikaan kuin kasvaa. Hän on persoonallinen Jumala, niin meille kerrotaan, ja meille kerrotaan myös, että meidät on luotu hänen kuvakseen. Hänen valintansa oli kasvaa meidän kokemistemme (tai ehkä täsmällisemmin, hänen meidän kokemuksistamme omaamansa kokemuksen) kautta. Analogian mukaisesti hänen meitä varten luomansa ole-massaolon keskipiste on sekin ehkä kasvu. Kasvu on sekä tarkoituksemme että päämäärämme.

Kautta *Urantia-kirjan* meitä opastetaan, että kasvamme kohti täydellisyyttä toimivan uskon mukanaan tuoman kokemuksen myötä. Sanoimme edellä, että absoluutin edessä olemisella on meidän suhteemme muuntava vaikutus. Juuri näin käy tietäntyyppisessä rukoilussa ja mietiskelyssä. Sellaista harjoittaessamme

meitä muuttaa paitsi hengellisen energian vastaanottaminen myös itse tuon kokemuksen tajuaminen, henkilökohtainen tietoisuus Absoluutista. Mutta kun olemme kasvokkain Totuuden kanssa, olemme periaatteessa kasvokkain valintatilanteen kanssa: meidän tulee päättää, uskoako vai ei. Uskomisen on valintapäätös uskon hyväksi, ja päätökset — niin meille kerrotaan — yksi toisensa perään, ovat sielumme kehittyvää hengellistä rakennetta. Jos kohtaamme totuuden, mutta päätämme Pilatuksen tavoin, että sen omaksuminen olisi ajalliselle elämällemme liian häiritsevää, houkutuksenamme on jättää se vaille huomiota. Teemme valinnan ajallisen hyväksi hengellisen sijasta. Olemme silloin tehneet uskottoman päätöksen, ja sellainen johtaa viime kädessä siihen, että meistä tulee vähemmän todellisia. Psykologiassa kutsumme sitä torjumiseksi. Me kirjaimellisesti torjumme todellisuuden.

Totuuden käsittäminen on oleellisesti kokemuksesta, luontaisesti henkilökohtaista ja syvällisen perinpohjaista. Ainoa totuuden ymmärtämisen toivomme on sen ymmärtäminen henkilökohtaisen kokemuksen kautta. Totuus ei vaikuta meihin tasapainottavasti, ellei sen jonkinlaista kokemuksesta käsitteistä tapahdu. Henkilökohtaisesta kokemuksesta tiedämme kuitenkin, että elää totuudellista olemassaoloa on helpommin sanottu kuin tehty. Pelkomme kahlitsevat meitä ja uskon puutteemme rampauttaa meitä.

Meille sanotaan Pontius Pilatuksen esittäneen kysymyksensä *puoliksi piloillaan, puoliksi vakavissaan* [1991:5]. Molemmat ovat tärkeitä, sillä hänen kysymyksensä, sellaisena kuin se esitettiin, sisältää tämän aiheen olemuksen. Pilatus kääntää sanan 'totuus' välittömästi filosofiseksi käsitteeksi, sellaiseksi, josta sekä Roomaa edeltävien että sen aikaisten suurten sivilisaatioiden filosofit olivat kiistelleet. Ulkokohtaistaessaan totuuden Pilatus lähettää sen älyn kesyyntä ja usein steriiliin maailmaan. Siinä maailmassa hän saattoi paltella kysymystä ympäriinsä parhaiden ajattelijoiden kanssa, sillä hän oli epäilemättä opiskellut eri filosofi-oita Rooman kouluissa, joissa hän mahdollisesti oli toiminut juuri niin. Kysymyksen esittäessään hän sortui siihen moraalittomaan relativismiin, joka niin usein on jumalattomien pakopaikka. Hän viskasi oman kysymyksensä älylliseen ei-tiedettävän roskakasaan. Totuus on villi olento — ja kaikki villi tyypillisesti pelottaa ihmisiä. Totuus saattaa viedä sinut sinne, minne et koskaan kuvitellut meneväsi tai minne et kenties halukaan mennä. On parempi panna perhonen neulaan. *Urantia-kirjan* jokaisen lukijan on jossakin vaiheessa ollut pakko päättää, ”onko tämä totta?”

Entä se puoli hänen kysymyksestään, joka esitettiin *vakavissaan* [1991:5]? Pilatuksen suhteen oli nähdäksemme vielä jonkinlaista, vaikkakin vähäistä, toivoa; ehkä hänessä oli vielä jotakin todellista, jotakin johon uskoa. Vaikka hän ei ilmeistikään tajunnut, että hänen edessään seisoi juuri se Ihminen, joka olisi voinut ohjata hänet jäljellä olevan matkan siihen Totuuteen, jota hänen toinen puolensa kaipasi, hän ilmeisesti kui-

tenkin tajusi jotakin, sillä meille kerrotaan hänen turhista, epätoivoisista yrityksistään välttää tahraamasta käsiään tämän profeetan vereen. Kun kaikki hänen yrityksensä välttää tältä elämänsä kohtalonhetkeltä olivat epäonnistuneet, hän miltei sääliittävästi ihan julkisesti pesee kätensä koettaessaan päästä tästä päätöksestä. Hän julistaa itsensä siitä vapaaksi käskiessään tuomaan pesuvadin ja vähän vettä ja pestessään käntensä sanoen: ”Tämän miehen veri ei tahraa käsiäni. Olette päättäneet, että hänen on kuoltava, mutta en ole havainnut häntä mihinkään syylliseksi. Pitäkää te siitä huoli. Sotilaat taluttavat hänet eteenpäin.” [1996:6] Olisipa se noin yksinkertaista: kyetä julistamaan itsensä vastuusta vapaaksi ja sitten olla sitä.

Koska helposti samastumme uskomuksiimme, totuuden etsiminen kysyy rohkeutta. Meidän on tehtävä valinta paremman idean kohdatessamme: voimme omaksua sen ja hylätä entiset (mahdollisesti hellityt) käsityksemme tai voimme torjua totuuden.

Mitään mahdollisuutta ei viime kädessä ole tietää totuutta, ellei elä totuudellisesti. Mitään ei voi mitata ilman mittakeppiä. Mutta mitä tarkoitamme ilmaisulla ”elää totuudellisesti”. Se on jotakin, jonka voi tehdä vain omaksumalla totuuden. Tämä kuitenkin vie takaisin Pilatuksen kysymykseen. Miten tiedämme totuuden? Valitusta perspektiivistä riippuen kysymykseen on koko joukko vastauksia. Olemme edellä sanoneet, että totuutta on mahdotonta tietää abstraktina käsitteenä, sillä se on absoluuttinen, ja me olemme finiittisiä. Totuudellisesti eläminen nostaa kuitenkin esille totuuden pelottavan villiyden.

Miksi kaikki tämä pelko? Miksi meitä pelottaa olla oma itsemme? Miksi tämä rutto niin suuresti rasittaa elämäämme? Sivulla 103 sanotaan: *Liian usein, aivan liian usein, turmelette mielenne epärehellisyydellä ja paadutatte sen epäoikeudenmukaisuudella, alistatte sen eläimelliselle pelolle ja vääristelette sitä hyödyttömällä huolekkuudella.* [103:5]

Sivulla 1243 serafien päällikkö kirjoittaa: *Enkeleiden on todellakin vaikea ymmärtää, miksi niin itsepintaisesti sallitte pelon näin laajasti hallita korkeampia älyllisiä kykyjänne, jopa uskonnollista uskoanne, miksi sallitte pelon ja huolekkuuden aiheuttaman mielettömän paniikin niin perin juurin viedä itseluottamuksenne.* [1243:2]

Ja vielä sivulta 712: *Päättettyään paeta pohjoiseen Andon ja Fonta antoivat joksikin aikaa myöten peloilleen, varsinkin pelolleen tuottaa mielipahaa isälleen ja lähimmälle perheyhteisölleen* [712:1]. Miten vaikeaa onkaan seurata totuutta silloin, kun se aiheuttaa pettymyksen niille, jotka ovat meille tärkeitä. Ja taas, miksi? Vastaus on ehkä siinä, miten tunnemme kuuluvamme johonkin.

Tämä saattaa johtua kasvatuksestamme. Se saattaa juontua siitä, miten tervetulleeksi itsemme tunsimme tähän maailmaan tullessamme, tai miten pidettyjä olimme nuoruudessaamme. Saattaapa se johtua tästä onnettomasta maailmastakin, joka raakalaismaisen menneisyyden painolastina alkoi mitata arvoamme sillä, mitä teemme tai annamme, mieluummin kuin sillä, millaisiksi ainutlaatuisiksi olemme meidän on luotu; maailmasta, joka John Bradshawta lainataksem-

me tekee meistä ihmistekoja pikemminkin kuin ihmisolentoja. Meissä kehittyä sellainen käsitys, ettemme omista sitä tilaa, jossa tällä planeetalla olemme, vaan meidän tulee maksaa siitä vuokraa jotakin antamalla, tekemällä, tuottamalla ja aikaansaamalla. Ole-massaoluvastamme tulee näistä teoista riippuvainen, mikä vie meidät pakkoelämän oravanpyörään.

Olkoon syy mikä hyvänsä, juuri tämän irrallisuuden pimeydessä voivat pelkomme kasvaa ja kukoistaa. Niillä, jotka toteavat elävänsä pakkoelämää, olkoon se muodoltaan mitä vain, on tavallisesti kolme vaihtoehtoa. Ensimmäisenä on antaa sen jatkoa. Tähän vaihtoehtoon sisältyy fyysisen tai psyykkisen toimintahäiriön vaara. Toisena on syrjään jättäytymisen vaihtoehto. 60-luvulla Timothy Leary kehotti meitä ”ottamaan, virittymään ja sammumaan”. Monet tekivät niin. Nykyisin emme yhtä todennäköisesti kiinnitä kukkia hiuksiimme ja ryhdy hipeiksi, mutta riippuvaisuus päihteistä, emotionaalinen turtuminen ja antautuminen työlle, harrastuksille — jopa uskonnolle — voi olla keino jättäytyä syrjään. Kolmas tapa — uudelleen-kytkeytyminen (tai mahdollisesti ensimmäinen kytkeytyminen) — on selkeästi paras. Mutta miten se tapahtuu?

Meidän tulee ensin oivaltaa, että Jumala ei tuota roskaa. Se, mitä hän tekee, on toden totta täydellistä. Tällä ajallisuuden ja avaruuden areenalla hän saattaa toimia niin, että täydellisyys tapahtuu ajan myötä, mutta ajallisuuden ulkopuolella, meidän tulee oivaltaa hänen tehneen meistä täydellisiä, vaikka ajallisuuden sisäpuolelta katsoen kysymyksessä onkin prosessi, jonka pitää jatkaa täyttymykseen saakka. Sivulta 21 luemme: *Jumalaa tuntevilla luoduilla on yksi kaipaus korkeimpana, yksi palava halu, ja se on halu tulla — sellaisina kuin he sfääreillään ovat — sellaisiksi kuin hän on paratiisil-lisessa persoonallisuuden täyteydessään ja vanhurskaan korkeuden universaalissa sfäärissään. Universaalisel-tä Isältä, jonka asuinpaikka on ikuisuus, on lähtenyt suurenmoinen käsky: ”Olkaa täydelliset niin kuin minä olen täydellinen.”* [21:3]

Meidän tulee niin ikään oivaltaa, että hän on tehnyt meitä vain yhden. Miten syvällinen onkaan tuo totuus. Kaikissa ajallisuuden ja avaruuden maailmoissa; niiden lukemattomien luotujen joukossa, jotka ovat niitä asuttaneet, jotka nyt niitä asuttavat ja jotka joskus niitä tulevat asuttamaan, on vain yksi sinä. Jumala suunnit-teli persoonallisuutesi olemaan juuri sinä eikä kukaan muu. Meidän ei tarvitse ansaita paikkaamme, se on saamamme lahja, me omistamme sen, se on perintö-maamme, se on omamme. Meidän ei tarvitse puolus-tella olemassaoloamme kenellekään saadaksemme pitää omistusoikeutemme siihen. Se on iäti meidän niin kauan kuin haluamme pitää sitä hallussamme. Miten erityisiksi se meidät tekeekään; se, että Jumala on henkilökohtaisesti osoittanut sinut pitämään hal-lussasi itesimuotoista tilaa tässä mahtavassa maail-mankaikkeudessa.

Seuraava — ja keskeisen tärkeä — uudelleenkyt-

keytymisen vaihe on ottaa nämä tietoisuudet mu-kaamme kun pyrimme Totuuden ja kaikkien absoluut-tien lähteen lähelle. Muistakaa, mitä edellä sanottiin sen edessä olemisesta — että se voi muuntaa meitä. Olemme kenties tottuneet rukouselämässämme teke-mään jotakin: tavallisesti joko anomaan jotkin tai pyy-tämään jotakin anteeksi. Edessä oleminen on tätä hil-jaisempaa; se ei pyydä mitään eikä etsi mitään muuta kuin läsnäoloa.

Elämäni miellyttävimmät hetket ovat toden totta olleet yhdessäoloa muiden kanssa. Ei välttämättä kut-suilla käymistä ei edes viihdytetyksi tulemista — vaan ihan vapaata yhdessäoloa. Ei uskoakseni kuulosta ylen kunnioittavalta puhua yhdessäolosta Jumalan kanssa, mutta juuri tuollainen jännittämätön, rauhallisempi lähestymistapa luo uudelleen perusidentiteettimme ja alkumme. Pelot eivät sinne helposti pesiädy, ja läh-demme siitä tilanteesta uudistuneina valloittamattomi-ne identiteetteinemme ja kuulumisidentiteettimme. Apostoli Paavalin kehotusta mukailien teemme hyviä töitä ei pelastuaksemme, ei olemassaolomme oikeuttaaksemme tai pakastamme vuokra maksaak-semme, vaan siksi, että emme koskemattomine identi-teetteinemme voi tehdä toisin. Sen uskon kautta, joka virtaa läheisyydestämme, hyvät tekomme virtaavat meistä luonnollisesti ja elimellisesti.

Sivulla 1124 meille sanotaan: *Tämä sama tavoitteita asettava ylivalta näkyy mielessä tapahtuvan ideainmuodostuk-sen kehityksessä, kun alkukantainen eläimellinen pelko muuntuu alati syveneväksi kunnioitukseksi Jumalaa kohtaan ja yhä laajemmaksi maailmankaikkeuden kunnioittamiseksi.* [1124:1]

Jumalan edessä oleminen on parantavaa, aivan kuin olisi ystävällisen ja äärimmäisen hyvän lääkärin edessä. Toisinaan meidän on kuitenkin astuttava lää-kärin eteen alastomina, ulkoisten hepeneiden meitä haittaamatta. Hengellisessä mielessä meidän tulisi yrit-tää jättää taaksemme ne ulkoiset tamineet, jotka näky-vät roolinamme, huolinamme ja käsityksinämme siitä, mitä Jumalan tulisi hyväksemme tehdä, kun viemme itsemme tuohon totuuden kokemiseen.

On rauhoittavaa tietää, että voimme tämän tehdä ja että meillä on ehkä tarvekin tehdä se niin usein kuin haluamme. Tässä kohdin meitä voi kohottaa Kristus Mikaelin antama lahja, joka vuodatettiin kaiken lihan päälle Helluntaina, nimittäin Puolustaja, Lohduttaja, Totuuden Henki.

Nyt on aika lopettaa. Jätän teille kehotuksen, jonka kuulen joka sunnuntaina jumalanpalveluksen päät-teeksi: Menkäämme maailmaan Hengen voimasta rie-muiten.

Kirjallisuutta

Sapir, E (1941). *Culture, Language, and Personality*

John Bradshawilta saatu informaatio on Atlantassa pidetystä kes-kustelutilaisuudesta.

IUA:n majakanvartijat

JANET QUINN
Yhdysvallat

Nykyisenä hengellisen heräämisen aikakautena kaikkien uskonsuuntien vilpittömät uskovat työskentelevät maailman muuttamisen puolesta. Jokaisella on osa näyteltävänänsä tässä hengellisessä renessanssissa. Miljarit meistä uskovat Kaikkivaltiaaseen, miljoonat tuntevat Jeesuksen henkilökohtaisena pelastajanaan, kertovat hänen evankeliumistaan sellaisena kuin he sen tuntevat ja omistavat elämänsä hänen palvelemiseensa. Muutamat kymmenentuhannet pitävät jo *Urantia-kirjan* opetuksia ominaan, ja jokainen lukija vaalii ihmisten veljeyttä elämällä ilmoituksen mukaan ja kertomalla siitä muille parhaaksi katsomallaan tavalla.

Muutamat totuudenetsijät ovat tunteneet, että he haluavat tuoda julki vieläkin syvempää antaumusta. Sellaiset miehet ja naiset kuuluvat Kansainvälisen Urantia-yhdistyksen jäsenkuntaan. Tämä organisaatio on ainutlaatuinen sikäli, että jokainen jäsen on luvannut täyden tukensa ja uskollisuutensa ilmoituksen levittämistä koskevalle universumin suunnitelmalle ja pitämään yllä Urantia-säätiön *Säätiöjulistuksessa* esitetyt ohjeet.

Urantia-kirjan opetukset ovat totuuden majakkana kaikille hengellisille pyhiinvaeltajille heidän etsiessään syvempiä merkityksiä. Monet meistä ovat nähneet tämän majakan koettelevina aikoina ja seuranneet sen valokiilaa vaarallisten karikoiden ohi kohti turvallista ankkuripaikkaa. Jotkut meistä ovat kiitollisina lupautuneet auttamaan näkymättömiä hyväntekijöitämme heidän huolehtiessaan siitä, että tämä totuuden valo loistaa kirkkaan joka puolelle. Heidän ilmoitusta koskevien suunnitelmiansa menestyminen riippuu antaumuksellisesta yhteistoiminnastamme.

Aineellisen tason vastineidensa tavoin hengelliset majakat vaativat paljon ylläpitoa. Jonkun täytyy pitää lamppu täytenä ja sytytettynä, linssit puhtaina ja sumusireeni toimintakunnossa; oli sää hyvä tai myrskyisä hän juoksee ylös ja alas pitkiä portaita yö yön perään, vuosi vuoden perään. Majakanvartijat eivät saa piitata häiriötekijöistä, heidän tulee olla immuuneja houkutuksille, halukkaita työskentelemään vaikkeivät aineelliset edut tai maalliset palkkiot olekaan taattuina. Heidän tulee toimia myös anteliaina isäntinä kaikille, joita majakka vetää puoleensa, ilman että heidän keskittymisensä päätehtävään herpaantuu. Ja majakka on työtä. Menestymisemme on taattua, ellei meistä tule välinpitämättömiä, epäkriittisiä, epälojaaleja tai työme laiminlyöviä.

Majakanvartijan vastuut eivät houkuttele kaikkia hengellisiä seikkailijoita. Mutta verraton tehtävämme *Urantia-kirjan* opetusten levittämiseksi ilmoituksenantajakomission laatimien suunnitelmien mukaisesti vetää puoleensa nopeasti kasvavaa joukkoa antaumuksellisia ja luotettavia totuudenetsijöitä, jotka ovat innokkaita auttamaan. Tällainen pyhittäytyneiden yksilöiden reservi toimii arvokkaana, dynaamisena ja yhdistävänä voimana hengellisen valistuksen levittämisessä, ja antaa valomme **niin** loistaa, että se mahdollistaa kaikkien niiden, jotka **niin** haluavat saada opastusta tästä merkivalosta kaikki tulevat aikakaudet.

Toivon ja rukouksen, että kun kaikki uupuneet uskon pyhiinvaeltajat vihdoon etsivät turvasatamaa, he löytävät Kansainvälisen Urantia-yhdistyksen vankkumattomat majakanvartijat edelleen vartiopaikaltaan pitämässä yllä suurenmoista toivon valokiilaa.

Yhtenäisyyden löytämisen ilo

GARD JAMESON
Yhdysvallat

Esitetty Meksikon ensimmäisessä kansallisessa IUA-konferenssissa huhtikuussa 2003

Hyvät ystävät, kiitän tästä mahdollisuudesta keskustella kansanne aiheesta, joka on sydämessäni kallisarvoinen: yhtenäisyyden löytämisen ilosta. Maailmasta, jota repivät inhimillinen viha, ahneus ja pelko, sanotaan *Urantia-kirjassa*, että viha, ahneus ja pelko voidaan muuntaa jumalallisen yhdistyneisyyden tulella rauhaksi, iloksi ja rakkaudeksi. Toden totta on niin, että jokaisessa ihmissydämessä Jeesus, Veljemme ja Mestariimme, esittää sen lohduttavan vakuutuksen, että Jumalan armosta viha voidaan korvata rauhalla, ahneus voidaan syrjäyttää ilolla ja että täydellinen rakkaus työntää oheen kaiken pelon. Kun Jumala kohoo sydämessämme kaiken muun yläpuolelle, sinne tulee samalla verraton rauha, joka ei

jätä mitään sijaa vihalle; ennakkoluuloton ilo täyttää ahneuden jälkeensä jättämän tyhjän aukon ja jumalallisen rakkauden pakottava voima hävittää pelkoon johdettavan tietämättömyyden. Toden totta, ystäväni, jokaisen tällä planeetalla ja ajallisuuden ja avaruuden kaikissa universumeissa elävän kuolevaisen olennon ylivertainen tutkimusretki ja syntymässä saatu oikeus on kokea se rauha, joka käy kaiken ymmärryksen yli; se jumalallinen riemu, joka tosiaanakin on luontainen osa koko inhimillistä olemassaoloa, ja se Jumalan ehdoton rakkaus, joka palvonnassa virtaa sydämeemme ja sieltä ulos maailmaan niiden toimin, jotka haluavat iloita Jumalaa palvelemalla.

Urantia-kirjan sivuilta luemme: *Jumala on yhtenäisyys*

[637:1]. Mitä se tarkoittaa? Ainoa tapa jolla käsitämme universumissa vallitsevan yhtenäisyyden arvon, on ymmärtää, että yhtenäisyys on Jumalan antama realiteetti niin hengellisellä kuin aineellisellakin tasolla. Jumala on antanut itse kullekin meistä persoonallisuuden verrattoman mysteerin, jonka avulla tutkitaan kyseistä Korkeinta Todellisuutta. Mikä tahansa, joka on vähemmän kuin tämä ymmärrys, on pelkkä yhtenäisyyden fasadi; se ei ole todellista yhtenäisyyttä. Voimme muodostaa jalkapallojoukkueen, joka kuljettaa palloa pitkin kenttää. Mutta kyseisestä teosta kehkeytyvä yhtenäisyys keskittyy yksinomaan jalkapallo-ottelun hetkellisiin päämääriin. Se on pinnallinen mukaelma todellisen yhtenäisyyden potentiaalista.

Luumme: *Persoonallisuus on ... Jumalan julkitulo universumien universumille* [29:3].

Jumalan yhtenäisyys ja se, että hän ilmenee persoonallisuutena, ovat koko olemassaolon kaksi verratonta peruspilaria. Yksinkertainen tosiasia on, että persoonina me itse kukin kykenemme kokemaan itsemme rakastetuksi Jumalan lapseksi; kokiessamme itsemme rakastetuksi Jumalan lapseksi koemme jumalallisuuden yhtenäisyyden, hengellisen tajunnan ja kosmoksen yhtenäisyyden, kosmisen tietoisuuden. Kysymyksessä on vaihteittainen kokemus, joka kysyy vain kahta seikkaa: 1) että suostumme elämämme pyhittämiseen Jumalan tuntemiseen Jumalan kaikessa syvyydessä ja kunniaissa, tutkimusretkeen kohti yhdistymistä Jumalan kanssa, ja 2) että kunnioitamme persoonallisuutta missä ikinä sitä todellisuuden piirissä ilmeneekin, sillä persoonallisuus on jumalallisista lahjoista loistelia ja kallisarvoisin.

Jumalan kunnian yhtenäisyys ja persoonallisuuden pyhyys ovat kosmisen todellisuuden peruspilarit. On sen vuoksi etuoikeus saada joka päivä nöyrästi altistua palvelon muuntavalle ja yhdistävälle voimalle, ja on sen vuoksi etuoikeus saada antautua rakastavasti palvelemaan muita persoonia.

Intian muinaisen kulttuurin piirissä meille kerrotaan heidän pyhimmissä kirjoituksissaan, *Vedoissa*, että Jumala on yksi; tietäjät kutsuvat häntä monilla nimillä (De Nicolas 1976, 1.164.46). Kiinan muinaisen kulttuurin piirissä meille kerrotaan, että Jumalallinen Tao on Yksi, ja että tämä ykseys on manifestoitunut ympärillä olevaksi universumiksi (Feng, 1972, luku 42). Kumpikin näistä kulttuureista tekee kuitenkin selväksi, että Jumalallisen yhtenäisyys on jotakin, jonka voi ymmärtää vain, kun jokainen yksilö sen ainutlaatuisella tavalla kokee, yksilö kerrallaan. Oivallatko oman merkittävyytesi? Nämä kulttuurit kutsuvat jokaista meistä sitoutumaan hengelliseen kurillisuuteen, joka saa aikaan jumalallisen yhtenäisyyden todellistumisen sisällämme ja ympärillämme.

Psalmistan sanoin:

Miten hyvää ja mieluista se onkaan,
kun Jumalan lapset
elävät yhtenäisinä yhdessä!
Se on kuin kiipeämensä vuoren hipulta
avautuvat näkymät.

Tai kuin auringonlaskun hiljaisuus
pitkän päivätöön jälkeen.

Se on kuin kimmeltävä sateenkaari,
joka murtautuu kesäisen sateen läpi.

Kun miehet ja naiset elävät yhtenäisyydessä,
Totuuden Tähti ilmestyy.

(Psalmi 133. Käännetty englannista; vastaava suomenkielinen psalmi on huomattavan erilainen)

Jumalallisen yhtenäisyyden oivaltamisen synty on suora vastaus halukkuuteemme antaa elämämme Jumalan rakkauden tulen muunnettavaksi. Jumala lähettää enkelinsä auttamaan meitä ja ystävystymään kanssamme. Jumala lähettää Luovan Äiti-Hengen hengen, Pyhän Hengen, auttamaan meitä. Jumala lähettää Luoja-Pojan, Mikaelin, hengen eli Totuuden Hengen auttamaan meitä. Ihmeistä ihmeellisimpänä Jumala lähettää osasen omaa henkeään, Ajatuksensuuntaajan, auttamaan meitä toteuttamaan yhdistymisen Jumalan kanssa, kosmisen yhtenäisyyden. Jumala on niin ikään perustanut taivaallisen planeettahallituksen tänne Urantialle, Melkisedek sijaishallitsijanaan, auttamaan meitä työssä jumalallisen yhdistymisen puolesta. Universumin suurimmat voimat ja vahvuudet majailevat sisimmässämme ja ympärillämme auttaakseen meitä tällä ylivertaisella matkalla kohti jumalallista yhdistymistä ja kokemuksellista ykseyttä.

Ja Jumala antaa itse kullekin meistä persoonallisuuden ainutlaatuisen lahjan, ”yhden ja ainoan muuttumattoman realiteetin muutoin aina muuttuvassa luodun kokemuksessa” (9:1) auttamaan meitä kokemuksen yhdistämisessä ja auttamaan meitä astumaan jumalallista yhdistymistä hänen sielunsa kanssa merkitsevään suhteeseen. Persoonallisuuden myötä meille annetaan kyky pohtia universumin arvoja ja tehdä sitten muuntavat valinnat kyseisten arvojen mukaisesti ja suostua siitä seuraavaan jumalalliseen paranemiseen ja muuntumiseen. Meille kuitenkin sanotaan myös näin: *Jotta pääsisi edes vähän lähemmäksi jumalallisen persoonallisuuden tuntemista, on tähän ponnistukseen pyhitettävä kokonaan kaikki ihmisen persoonallisuuteen sisältyvät kyvyt; puolesta sydäimestä lähtevä, osittainen omistautuminen tälle asialle on oleva hyödytöntä.* [30:4]

Kysyn sinulta nyt, löytyykö sielustasi tuo varauksellisuuden pyhittäytymisen halu? Voitteko tässä maailmassa, jossa viha, ahneus ja pelko näyttävät hallitsevan historiaamme, nykyhetkeämme ja tulevaisuuttamme, päättää täydestä sydämeistänne omistautua löytämään sisimmästänne sen yhtenäisyyden, joka on koko todellisuuden perusta?

Kerron filosofianoppilailleni, että pohjimmiltaan on olemassa vain kaksi todellisuuden huonetta: toisen sisällä ovat viha, ahneus ja pelko, mikä saa aikaan vihamielisyyttä, kärsimystä ja tuskaa. Toisen sisällä ovat rauha, ilo ja rakkaus, mikä tuottaa hyvää tahtoa ja harmoniaa. Kumman huoneen valitset?

Juutalaisten *Talmudissa* sanotaan: ”Hyvä tahto on maailmankaikkeuden mahtavin käytännön voima”.

Universumin näkökulmasta meitä on tässä maailmassa vain kahdenlaisia: niitä, jotka yrittävät täyttää

Jumalan tahdon, ja niitä, jotka eivät niin tee.

1900-luvulla tapettiin yli 100 miljoonaa ihmistä vihan, ahneuden ja pelon ideologioiden nimissä. Useimmat tapetut olivat taisteluihin osallistumattomia siviilejä. *Urantia-kirja* on meillä uskoakseni siksi, että universumin henkiystävämme ovat huolissaan sen hävityksen kiihtymisestä, jonka kohteena ovat kanssaihmisemme ja planeetta itse. Planeetan valmistaminen ihmisen kokemusta varten vaati miljardeja vuosia; nyt on kysymys vain muutamasta vuosikymmenestä, kun ihmisen kokemus on tuhoamaisillaan tämän kallisarvoisen planeetan, jonka universumi on niin rakastavasti valmistanut.

Ystävänä, henkiystävämme ovat antaneet meille kaksiosaisen mandaatin. Tämä kaksiosainen kehoitus käy selkeästi ilmi *Urantia-kirjan* ensimmäiseltä sivulta. Se kehottaa ensiksi meitä kasvamaan jumalallisen yhtenäisyyden ja kosmoksen järjestyksen arvostavassa ymmärryksessä, ”kosmisessa tietoisuudessa” (1:2) ja toiseksi se kehottaa enentämään jumalallisten arvojen yhtenäisyyden kokemisen henkilökohtaista ”hengellistä ymmärrystä” (1:2); se kehottaa meitä totuuden, kauneuden ja hyvyyden pyhyiden omakohtaiseen oivaltamiseen sellaisena kuin tuo pyhyys löytyy persoonallisuudesta ja sen kautta. Nämä henkiystävämme kehotukset on puettu hienovaraiseksi kutsuksi kokea jumalallisen persoonallisuutemme täyveys kumppanuudessa Jumalan kanssa. Se on siis kutsu kokea kosminen tietoisuus ja enentynyt hengellinen ymmärrys.

Suuri islamilainen runoilija Hafiz esittää saman kutsun näin:

Jumalallinen kutsu

Sinut on kutsuttu tapaamaan
Ystävä.

Kukaan ei voi vastustaa jumalallista kutsua.

Se supistaa vaihtoehtomme
tasan kahdeksi:

Voimme tulla Jumalan tykö
tanssiaisiin pukeutuneina
tai
tulla kannetuiksi paareilla
Jumalan vuodeosastolle.

(Ladinsky, 1996, s. 3)

Ystävänä, liian moni on jo kannettu paareilla. Moni paareilla kannettu on ollut täysin siihen syytön. Tarkoitait lapsia. Tarkoitait viattomia. Pyydän nyt jokaista teistä liittymään seuraani ja pyhittämään valintamme jumalallisen tahdon täyttämiseen, lähtemään matkalle kohti jumalallista yhtenäisyyttä.

Hitusenkin jos ajattelee, niin voi päätellä, etteivät maailmansodat ehkä voi olla planeetallamme enää mikään vaihtoehto. Lupautukaamme itse kukin kaikkien sodissa kuolleiden nimissä suostumaan siihen pro-

sessiin, jonka myötä meistä tulee dynaamisia rauhan, ilon ja rakkauten keskuspeiteitä; alistamaan sielumme Jumalan rakkauten muuntavaan tuleen, joka löytyy sielumme syvyydessä olevasta hiljaisuudesta.

Kuunnelkaa, mitä Miguel Hernández sanoo sodasta:

Sota

Kaupungeissa vanhuus.
Sydän vailla omistajaa.
Rakkautta ilman kohdetta.
Ruohoa, pölyä, varis.
Entä nuoret?
— Ruumisarkuissa.

Puu kuivunut yksinäisyyteen.
Naiset kuin leskeyden
keppi vuoteen poikki.
Viha, jolle ei ole parannusta.
Entä nuoret?
— Ruumisarkuissa.
(Bly, 1993, s. 68)

Milloin taomme miekat auranteriksi ja keihäät karshintakoukuiksi?

Urantia-kirja antaa ymmärtää, että valon ja elämän aikakausi on asetun planeetan määränpää. Kysymyksessä on jumalallisuuden kokemisesta syntyvän yhtenäisyyden aikakausi. *Urantia*-liikkeen alkuajkojen johtajille oli äärimmäisen selvää, että *Urantia-kirjan* menestys ilmoituksensa olisi suorassa suhteessa siihen yhtenäisyyteen, jonka me lukijayhteisönä saavutamme. Ilman *Urantia*-ilmoituksen lukijoiden valtaenemmistön tarkoituksien yhtenäisyyttä sen menestyminen muussa maailmassa vaarantuu ja viivästyy kohtuuttomasti. Psalmista sanoin ”Kun miehet ja naiset elävät yhtenäisyydessä, Totuuden Tähti ilmestyy”. (Psalmi 133).

Ponnistelun kohti paljon nykyistä korkeampaa yhtenäisyyden tasoa täytyy siis olla tämän sukupolven tavoitteena, ja apuvälineenä ovat tuhannet opintoryhmät ja ennen kaikkea tahtomme pyhittäminen sille, että löydämme jumalallisen liiton sielustamme. Jos suhtaudumme tähän ilmoitukseen vakavasti, meidän tulee suhtautua vakavasti myös kyseiseen kehoitukseen. *Urantia-kirja* ei ole meidän hankkeemme; se ei ole kenenkään yksilön teos. Sen laatijat ovat taivaallisia. Se on käännteentekevä ilmoitus, joka on syntynyt syvästä huolesta ristin maailman, sen maailman asioita kohtaan, jolla Mikael toteutti seitsemännen ja viimeisen universumilahjoittautumisensa ja joka pyhittyi hänen jalanjäljistään ja joka vapautuu hänen lujan käntensä armeliaalla kosketuksella.

Entistä korkeamman yhtenäisyyden tason saavuttamiskeinot on kuvailtu *Urantia-kirjassa* selkeästi. Meille sanotaan: *Ihmiskunnan yhdistyneisyys ja kuolevaisten veljeys voidaan saavuttaa vain hengen uskonnon superantimien avulla ja kautta* [1732:1]. Tällainen uskonnollinen asennoituminen alkaa uskon asenteesta, jollaisesta meille

kerrotaan, että se koostuu neljästä perusasenteesta:

Autuaita ovat hengeltään köyhät — nöyrät [1573:9].
Autuaita ovat ne, jotka isoavat ja janoavat vanhurskautta [1574:1].
Autuaita ovat sävyisät [1574:4].
Autuaita ovat puhdassydämiset [1574:5].

Näiden perusasennoitumisten lähtökohtana ja tukena on elämä, jota *valaisee sisäisesti palvonta, ja* [joka] *ulkoisesti ... antautuu kaikkien persoonallisuuksien universaalisen veljeskunnan varauksettomaan palvelemiseen* [1175:1]. Kirjassa esitetään ällistytävä toteamus: *Jeesus opetti palvonnan tekävän ihmisen yhä enemmän sen olennon kaltaiseksi, joka on palvonnan kohteena* [1164:1].

Yhtenäisyys on se, mihin meitä kehoitetaan. Jokaisen Jumalaa tuntevan ja tähän ilmoitukseen liittyvän henkilön velvollisuus on tehdä voimiensa mukaan omassa elämässään ja yhteisön elämässä kaikkensa yhtenäisyyden edistämiseksi. Meidät on kutsuttu olemaan dynaaminen hyvän tahdon voima tällä planeetalla.

On niitä, jotka empivät tällaisten sanojen edessä. He sanovat, että ovellamme on vihollisia. Haluaisin vastata heille, että Mestarin uuden tuomiokauden so-tahuuto on ja on aina oleva: *Rauha maan päälle ja hyvä tahto kaikkia ihmisiä kohtaan* [1569:0]. Jeesus ei sanonut: ”hyvä tahto niitä kohtaan, jotka ovat ystäviä” eikä ”hyvät tahto vain niitä kohtaan, jotka tukevat tavoitteitamme”. Ei, vaan hän puhui kaikille ihmisille osoitet-tavasta hyvästä tahdosta (1597:2). Se tarkoittaa, että kiitollisuus, myötätunto ja hyvä tahto on aktiivisella tavalla ulotettava koskemaan kaikkia persoonallisuuk-sia.

Tulee olemaan niitä, jotka torjuvat tällaiset hyvän tahdon osoitukset, mutta se on heidän ongelmansa, ei meidän. Tällaiset nykyisen tuomiokauden aikaiset hy-vän tahdon ilmenemät voivat syntyä vain rakkauden kyllästämistä sieluista, jotka pukeutuvat palvonnan henkeen ja joita motivoi kyseisen myötätuntoisen ja anteeksi antavan palvelun palvontakokemuksen sy-vyys.

Yhtenäisyyttä ei tulisi koksaa madalta pelkäksi poliittiseksi kysymykseksi. Yhtenäisyys on olemassa-olon keskeinen realiteetti ja arvo. Se on kehys, joka on kaiken todellisuuden — sekä aineellisen että hengelli-sen — pohjalla. Se on kosmisen olemassaolomme alfa ja oomega. Olemassaoloon liittyvänä realiteettina yh-tenäisyys on moraalinen kysymys, ja sitä on käsiteltävä juuri sillä tasolla — persoonallisuuden tasolla. Ole-massaoloon liittyvänä realiteettina yhtenäisyys on määränpäämme. Jatkakaamme siis tätä hyvää työtä.

Meille kerrotaan, että hengellinen matka etenee vaiheittain. Meidän ei tule odottaa toisiltamme ihmei-tä. Mutta se, mitä tulisi odottaa on elämää, joka julis-taa keskeisen tarkoituksensa perustuvan varaukset-tomaan Jumalan rakastamiseen, Pojan anteeksi anta-vaan armoon ja myötätuntoon sekä epätavalliseen haluun palvella muita, jopa niitä, joiden kanssa saa-

tamme olla eri mieltä.

Matka yhtenäisyyteen kuljettaa meitä useiden vä-liasemien kautta. Isä Thomas Keating puhuu tämän matkan neljästä vaiheesta ihanassa tekstissään *Invitati-on to Love* (Kutsu rakkauteen). Nämä vaiheet ovat: tuttavuus, ystävällisyys, ystävyys ja jumalallinen liitto.

Matka sisäiseen ja ulkoiseen yhtenäisyyteen alkaa välttämättä tunteesta, että on tuttava Jumalallisen kanssa, epämääräisestä tuttuudentunnusta ja oudosta viehättymisestä. Uskomme jonkun kertoneen meille, että Jumala rakastaa meitä. Vihdoin päädyimme koke-muksen myötä tilanteeseen, jossa oivallamme, että meitä kutsutaan maistamaan syvää ja perinpohjaista suhdetta. Psalmista sanoi: ”Maistakaa ja todetkaa, että Herra on hyvä” (Psalmi 34). Siten meillä voi olla oma ymmärryksemme ja sisäinen ilmoituksemme tämän suhteen ihanuudesta. Sen jälkeen voimme aloittaa to-sissamme kulkumme kohti todellisen suhteen — ju-malallisen ja ikuisen liiton — syvyyksiä.

Hölmö on sellainen *Urantia-kirjan* lukija, joka päät-tää jättäytyä tuttavuuden asteelle, älyllisen suhtautumi-sen, pelkän uskomuksen asteelle, ja joka ei koordinoi elämänkulkuaan tavalla, jolla hän toteuttaa suhteen syvenemisen, mihin meitä niin rakastavasti kutsutaan.

Intialaiseen traditioon kuuluva *Bhagavad Gita* sa-noo:

Houkat puhuvat uskonnosta
 halpa-arvoisin, sentimentaalisin sanoin;
 kirjoituksiin nojautuen:
 ”Jumala puhuu täällä ja puhuu vain täällä.”
 (Mitchell, 1988, 2.42)

Kiinalainen taolaisviisas Tshuang Tzu sanoo:

Kalanpyydys on olemassa kalan takia;
 kunhan kala on hallussasi,
 voit unohtaa pyydyksen.
 Jänislanka on olemassa jäniksen takia;
 kunhan jänis on hallussasi,
 voit unohtaa langan.
 Sanat ovat olemassa merkityksen takia;
 kunhan merkitys on hallussasi,
 voit unohtaa sanat.
 Mistä löytäisin ihmisen, joka
 on unohtanut sanat,
 jotta voisoin vaihtaa pari sanaa hänen kanssaan?
 (Watson, 1996, s. 142)

Urantia-kirja on pelkkiä sanoja. Se on käsitteellinen todellisuuden kuvaus. Se on toki mahtava inspiroivien sanojen lähde. Kyseiset sanat kuvailevat universumia ulkopuolellemme ja universumia sisällämme. Sen si-jaan, että luemme Jousimiehestä Linnunradan galaksin keskuksena, kehottaisin itse kutakin joskus menemään ulos yötaivaan alle ja katselemaan Jousimiestä, josta lähtevä valo tavoittaa silmämme 30.000 vuotta vanha-na. Kuvittele, että tuo valo lähti matkalleen galaksin poikki aikana, jolloin kamelit, sapelihammastiikerit, suuret norsut ja jättiläislaiskiaiset kuljeskelivat tämän

planeetan maita ja mantuja, kun esi-isämme asuivat luolissa ja olivat täynnä ihmetystä luomakunnan kunnoitettavuutta kohtaan, ja jotka löysivät jumaluuden joka paikasta.

Sen sijaan, että vain luet palvonnasta, järjestä jonakin hetkenä päiväjärjestyksesi niin, että maksimoit muuntavan kokemuksen palvonnallisesta yhteydenpidosta jumaluuden kanssa; sovi tapaamisesta Jumalan kanssa ja pidä sopimuksesi joka päivä, niin että lopulta jokaisesta elämäsi hetkestä tulee sen rauhan, ilon ja rakkauden valonsäde, joka lähtee palvontakokemuksesta.

Varjeltavanamme on kallisarvoinen ilmoitus, todellinen ilmoitus, joka aarteen tavoin kätkeytyy sielumme sopukoihin. Meille on uskottu hirvittävä valta ja vastuu siitä, että tuomme tänne uuden aikakauden. Suhdutaakamme varjelutehtäväämme vastuullisesti. Olkamme uuden aikakauden airuita, ajan, jolloin seuraavat sukupolvet elävät vapaina pelosta, vihasta ja ahneudesta. Omatkaamme rohkeus etsiä yhtenäisyyttä ja elää siinä.

Haluaisin jakaa kanssanne Antonio Machadon tuotannosta seuraavan innoittavan runon:

Erään kirkkaan päivän tuuli

Erään kirkkaan päivän tuuli,
toi sieluuni jasmiinin tuoksun.
"Jasmiinin tuoksuni vastalahjana
haluaisin ruusujesi tuoksun."
"Ei minulla ole ruusuja; kaikki puutarhani
kukat ovat kuolleita."
"No siinä tapauksessa otan kuihtuneet
terälehdet, keltaiset lehdet ja suihkulähteen
vedet."
Tuuli jatkoi matkaansa. Ja minä itkin. Ja sanoin
itselleni:
"Mitä olen tehnyt puutarhalle,
joka uskottiin varjeltavakseni?"
(Bly, 1993, s. 99)

Varjelukseemme on uskottu mitä kallisarvoisin puutarha, sielumme puutarha, yhteisömme puutarha, planeettamme puutarha, jossa meidän kasvattaa suurmoiset ruusut, joiden siemen on Jumalan rakkaus, joiden tuoksu on Jumala Äidin tuoksuva hoiva. Kun-

pa tiedostaisimme entistä paremmin osamme puutarhureina Joshua ben Josefin kallisarvoisessa puutarhasa.

Pääsiäisen aika kun nyt on, sallinette minun palauttaa mieleenne, että Jeesus elää. Hänet ristiinnaulittiin vihastamme, ahneudestamme ja pelostamme. Ristiinnaulitsemistaan edeltäneenä iltana hän rukoili seuraajiensa yhtenäisyyden puolesta. Jeesus rukoili:

"Ja nyt, Isäni, tahtoisin rukoilla paitsi näiden yhden-toista miehen puolesta, myös kaikkien niiden muiden puolesta, jotka jo nyt uskovat tai jotka heidän tulevan sananlevitytyönsä johdosta vastedes saattavat uskoa valtakunnan evankeliumiin. Haluan heidän kaikkien olevan yhtä niin kuin sinä ja minä olemme yhtä."
[1964:3]

Pääsiäisaamuna Jeesus nousee Rauhan Ruhtinaana, riemun vuodattumana ja valtiaana, joka rakastaa ja välittää meistä, hänen omista lapsistaan. Olkoon meillä rohkeus pyrkiä kohti sitä yhtenäisyyttä, joka on planeettamme määränpää, kohti valon ja elämän aikakautta. Olkoon meillä rohkeus yhtyä Jeesuksen rukoukseen ja sitoa elämämme siihen, että löydämme sisältämme, yhteisöstämme ja planeetaltamme sen yhtenäisyyden, jota Jeesus meiltä pyytää; yhtenäisyyden, jonka puolesta Jeesus yhä rukoilee.

Kirjallisuutta

- Bly, Robert (1993). *The Rag and Bone Shop of the Heart*. New York: Harper Perennial.
- Bokser, Ben Zion, käänn. (1989). *The Talmud*. New York: Paulist Press.
- De Nicolas, Antonio (1976). *Meditations through Rig Veda*. New York: Shambhala.
- Feng, Gia-Fu, käänn. (1972). *Tao Te Ching*. New York: Vintage Books.
- Keating, Thomas (1998). *Invitation To Love*. New York: Continuum.
- Ladinsky, Daniel (1996). *I heard God Laughing: Renderings of Hafiz*. Walnut Creek, California: Sufism Reoriented.
- Merrill, Nan, käänn. (2002). *Psalms for Praying*. New York: Continuum.
- Mitchell, Stephen, käänn. (1988). *Bhagavad Gita*. New York: Harmony Books.
- Watson, Burton, käänn. (1996). *Chuang Tzu*. New York: Columbia

Kirja laulaa

WILLIAM WHITEHEAD
Yhdysvallat

Kun ryhdyin ensi kertaa lukemaan *Urantia-kirjaa* — jääköön mainitsematta, kauanko siitä on, jotten paljastaisi ikääni — minulle oli erittäin tärkeää uskoa, ettei kirja ollut jonkun henkilön kirjoittama. Minun oli oltava ehdottoman vakuuttunut siitä, ettei kirjaan ollut pantu yhtäkään kappaletta, lausetta tai sanaa, joka olisi joltakin henkilöltä tai tuntematto-

milta henkilöiltä. Oli äärimmäisen tärkeää, että sen olivat kirjoittaneet olennot, joiden sanotaan se kirjoittaneen.

Monet monituiset vuodet uskoin näin. Mutta sitten tuli päivä, jolloin en enää ollutkaan varma. Aloin ajatella, että jospa sittenkin joku tältä planeetalta kirjoitti sen. Niinpä panin sen sivuun kuuden kuukau-

den ajaksi ja tuskittelin mielessäni, pitäisikö minun lukea se uudelleen.

Kun otin sen taas esille, silmiini osui yksi kuoron tavoin **laulavista** kappaleista. Tiedätkö, mistä puhun, kun sanon noin? On kertoja, jolloin luen kirjaa ja uusrastukseni kohteena on jokin tavanomainen aihe, joka saa minut nukahtamaan, mutta sitten yhtäkkiä kirja alkaa laulaa minulle. Kirjoittaja alkaakin kertoa jostakin muusta, kuten meitä odottavasta ihanasta tulevaisuudesta: universumin tutkimusretkestä. Ja tuntuu siltä kuin enkelikuoro olisi ilmestynyt huoneeseeni laulamaan taivaallisista asioista. Näin käy usein. En voi kuvailla sitä muuten kuin sanomalla, että se **laulaa**.

Joten en enää koskaan pane kirjaa sivuun. Enää en

ajattele sitä, onko se ihmisten kirjoittama vai ei. Sen sijaan, että kantaisin huolta mokomasta, kuuntelen sen laulua.

Kas se, mikä itselleni on merkittävää, on se, että kirja **laulaa**. Se laulaa minulle totuudesta, valosta ja elämästä. Se laulaa minulle Jumalasta. Se laulaa minulle minusta. Ja se on tärkeää. Monet esittävät nykyään kirjan tiimoilta kysymyksiä; samoja joita minä esitin. Monet kritisoivat sitä ja monet esittävät sen suhteen epäilyksiä. Entäs sitten? Minulle ei merkitse mitään se, mitä joku sanoo. Minulle merkitsee vain se, että kirja **laulaa**. Ja se laulaa jatkuvasti, vaikka olen lukenut sen useaan kertaan.

Ja kuulemani laulu on tärkeämpää kuin mikään muu.

INTERNATIONAL URANTIA ASSOCIATION JOURNAL

International Urantia Association JOURNAL on *Urantia-kirjan* lukijoiden neljännesvuosittainen uutislehti, jonka tuottaa Kansainvälinen Urantia-yhdistys, 533 Diversey Parkway, Chicago, Illinois 60614, Yhdysvallat.

IUA Journal ilmestyy englanniksi, suomeksi, ranskaksi ja espanjaksi.

Verkkosivut: <http://mercy.uran tia.org/iua>. Suomenkielinen IUA Journal on luettavissa Suomen Urantia-seuran verkkosivuilta <http://www.uran tia.fi>

Janet E. Quinn, päätoimittaja, USA

Neil Francey, toimittaja, Australia

Rebecca Oswald ja Carrie Prentice, oikolukijat

Muunkielisten painosten kääntäjät

Seppo Kanerva, suomi

Jean Royer, Chris ja Nicole Ragetly, Alain Gagnon, ranska

Antonio Moya, espanja

Tilaushinnat:

Vuositilaus (neljä numeroa): 10 €

Irtonumerot: 4 €

Vuositilauksen ja irtonumerot voi maksaa Suomen Urantia-seuran pankkitilille Nordea 142730-102126. Pankkisäätömakkeen "Tiedotuksia"-osaan pyydetään merkitsemään JOURNAL ja tilaajan osoitetiedot. *Suomen Urantia-seuran jäsenille IUA Journal on jäsenetu.*

TOIMITUSPERIAATTEET

IUA Journal ottaa vastaan seuraavassa tai myöhemmässä numerossa julkaistaviksi tarkoitettuja artikkelitarjouksia. Kaikki tarjotut artikkelit ovat Journalin omaisuutta eikä niitä palauteta. Mikäli kirjoitusta ei julkaista välittömästi, se säilytetään arkistossa mahdollista tulevaa käyttöä varten. Journal ei maksa kirjoittajille rahallista tai muuta korvauksia tällaisista vapaaehtoisesti tarjotuista kirjoituksista. Vaikka Journal pyrkiikin toimitustyön aikana ottamaan yhteyden kirjoittajiin, toimitus varaa kuitenkin itselleen oikeuden tehdä kirjoituksiin julkaisemisen kannalta tarpeellisiksi katsomansa toimitukselliset muutokset. Journal on tarjotuista artikkeleista kiitollinen ja niistä riippuvainen, toimituksen ei kuitenkaan ole mahdollista kuitata jokaista sille tarjottua kirjoitusta, mutta kirjoittajat voivat ottaa yhteyttä Journaliin varmistuakseen siitä, että kirjoitus on saapunut toimituksen harkittavaksi mahdollista Journalissa julkaisemista varten. Pyydämme ohjaamaan kaiken Journalille tarkoitettaman postin ja artikkelitarjoukset Suomen Urantia-seuralle, osoite PL 212, 00101 Helsinki. Sähköpostiosoite uran tia-seura@uran tia.fi

Kaikki tulkinnat, mielipiteet, päätelmät tai taiteelliset esitykset ovat laatijoiden omia eivätkä välttämättä edusta Kansainvälisen Urantia-yhdistyksen, kansallisten tai paikallisten Urantia-yhdistysten, Urantia-säätiön johtokunnan tai Journalin toimituksen kantaa ja mielipiteitä.

Ellei toisin osoiteta, lainaukset ovat teoksesta *Urantia-kirja* © 1993 tai *The Urantia Book* © 1955 Urantia Foundation. Lainaukset on merkitty *Urantia-kirjan Hakemistossa* © 1993 Urantia Foundation käytettyä merkitsemistapaa noudattaen.